

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **J. S.**, zastoupené JUDr. Janou Kutmonovou, advokátkou se sídlem v Praze 9, Vysočanská 548, za účasti **Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj**, se sídlem v Hradci Králové, Ulrichovo nám. 810, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 6. 2005, č. j. 30 Ca 38/2004 - 111,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 6. 2005, č. j. 30 Ca 38/2004 - 111, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 15. 1. 2004, č. j. 30 Ca 90/2003 - 79, odmítl shora uvedený krajský soud dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), podání stěžovatelky označené jako „žaloba ve věci vkladu práva k nemovitosti podle ust. § 249 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb.“, které bylo k výzvě soudu podáním stěžovatelky změněno na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu a tím přímého zkrácení práva, a to z důvodu, že stěžovatelka využila možnosti domoci se nápravy jinými právními prostředky. V rozhodnutí bylo dále uvedeno, že „jen pro úplnost je třeba dodat, že by návrh musel být odmítnut i podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. s ohledem na jeho opožděnost“, aniž by však tento právní závěr krajský soud jakkoliv blíže odůvodnil. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka kasační stížnost. Nejvyšší správní soud shledal usnesením ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 As 10/2004 - 106, výše uvedené usnesení krajského soudu nezákonným pro jeho nepřezkoumatelnost a závázal

krajský soud, aby v dalším řízení nejprve posoudil otázku dodržení lhůty k podání žaloby a až poté se případně zabýval dalšími skutečnostmi.

Poté krajský soud odmítl žalobu stěžovatelky usnesením ze dne 23. 6. 2005, č. j. 30 Ca 38/2004 – 111, které stěžovatelka napadla kasační stížností. Ve včas podané kasační stížnosti namítala stěžovatelka, že s ohledem na skutečnost, že soud setrval na stejných důvodech odmítnutí žaloby, trvá i ona na svém původním odůvodnění kasační stížnosti s doplněním skutečností, které vznikly od doby podání původní kasační stížnosti. Poukázala zejména na skutečnost, že dne 29. 1. 2004 vzala Obec J. svůj návrh ve věci určovací žaloby zpět. Stěžovatelka zrekapitulovala dosavadní průběh sporu a zdůraznila, že dnem 1. 4. 2000 nabylo právní moci rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7, č. j. 22 D 653/98 - 39, kterým byl na ni převeden pozemek, jenž je předmětem sporu. Avšak do dne podání kasační stížnosti nebyla stěžovatelka zapsána v katastru nemovitostí jako vlastník. Katastrální úřad pro Královéhradecký kraj (dále jen „správní orgán“) neuskutečnil to, co mu ukládá katastrální zákon, naopak bezdůvodně provedl nezákonný zásah do práva stěžovatelky. Stěžovatelka tak nemůže uplatnit svá vlastnická práva vůči uživatelům její nemovitosti. Nezákonný zásah do jejích práv i nadále trvá a způsobuje jí narůstající škodu. Pokud by napadené usnesení krajského soudu bylo správné, stěžovatelka by byla vyloučena z práva na soudní ochranu, které zaručuje Ústava České republiky, a dána na pospas libovůli pracovníka správního orgánu, u kterého není vyloučeno, že za vším stojí jeho vedoucí představitel. Dále zdůraznila, že správní orgán dne 8. 8. 2003 přerušil správní řízení, čímž nutí stěžovatelku k tomu, že nemůže uplatit svá práva. Správní orgán provedl přímý zásah do práv stěžovatelky nezákonným zásahem takovým způsobem, že nevydal rozhodnutí, které by bylo možné účinně napadnout žalobou směřující proti hmotně právnímu rozhodnutí, proto stěžovatelka použila ust. § 82 s. ř. s. jako jediného možného právního řešení vedoucího k odstranění nezákonného zásahu do práva stěžovatelky. Proto trvá na tom, aby správní orgán ukončil nezákonné donucování, kterým přímo krátí stěžovatelku na jejích právech.

Správní orgán ve svém vyjádření odkázal na své vyjádření k první kasační stížnosti ze dne 12. 2. 2004 a doplnil, že řízení u Okresního soudu v Jičíně, probíhající pod sp. zn. 9 C 5/2000, ve věci žaloby na určení vlastnického práva bylo zastaveno, neboť Obec J. vzala žalobu zpět. Na jeho základě bylo pokračováno v přerušném řízení č. j. OR-296/2003-604 a vydáno rozhodnutí o ponechání duplicitního zápisu vlastnictví na listu vlastnictví č. 236, katastrální území J. Správní orgán dále poznamenal, že rozhodnutí o opravě chyby vydané dle ust. § 8 katastrálního zákona je rozhodnutím procesním, kterým nemohou být dotčeny právní vztahy a nemůže tedy jít ani o zásah do vlastnických práv. Rozhodnutí neřeší otázku, kdo je vlastníkem, ale kdo je jako vlastník evidován. Spor o vlastnictví proto nemůže být řešen katastrálním úřadem dle ust. § 8 katastrálního zákona. Shodně se vyslovil i Ústavní soud ve svém nálezu pléna ze dne 29. 5. 1998, sp. zn. Pl ÚS 34/97. Domnívá se, že rozhodnutí krajského soudu je správné, neboť duplicita zápisu se řeší buď žalobou ve smyslu ust. § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb. nebo dohodou účastníků.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li

napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Souzená věc již jednou byla předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem, který ve svém rozsudku, kterým bylo zrušeno usnesení krajského soudu, zavázal tento soud závazným právním názorem citovaným výše. Jak vyplynulo z odůvodnění usnesení krajského soudu, krajský soud tento názor respektoval a v části svého rozhodnutí se zabýval posouzením včasnosti podání stěžovatelky, když dospěl k závěru, že lhůta pro podání žaloby byla dodržena. V další části odůvodnění však krajský soud konstatoval, že „musil ovšem setrvat na tom, že je dán důvod k odmítnutí návrhu podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve smyslu zrušeného usnesení nadepsaného soudu ze dne 15. ledna 2004, č. j. 30 Ca 90/2003 - 79. Důvody vedoucí k tomuto závěru jsou uvedeny shora a odůvodnění kasační stížnosti ze dne 26. 1. 2004 na tom nemůže nic změnit.“ Tento odstavec tvoří jedinou součást odůvodnění, která se vyjadřuje k důvodům, pro které byla žaloba odmítnuta. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadené rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, kdy z celého textu odůvodnění není seznatelné jakými úvahami, ať již v rovině právní či skutkové, byl krajský soud při přezkoumávání žaloby stěžovatelky veden. Nad to je nutné zdůraznit, že usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. ledna 2004, č. j. 30 Ca 90/2003 - 79, bylo rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 As 10/2004 - 106, zrušeno. Právním důsledkem zrušení rozhodnutí soudu nižšího stupně soudem stupně vyššího je neexistence takto zrušeného rozhodnutí. Soudní řízení se tedy vrací zpět do stádia před vydáním rozhodnutí, přičemž krajský soud je povinen provést kroky, které povedou k nápravě chyby, která byla důvodem pro zrušení jeho původního rozhodnutí, a ve věci nově rozhodnout. Z výše uvedeného je zřejmé, že původní rozhodnutí přestává právní mocí rozhodnutí zrušovacího existovat, nemá žádné právní následky, neřídí se jím žádné právní vztahy. Proto ani soud nemůže na takovéto zrušené rozhodnutí ve svém novém rozhodnutí odkazovat, neboť tak odkazuje na neexistující právní akt. Také z tohoto důvodu nemohlo napadené rozhodnutí krajského soudu obstát, neboť se v žádném případě odkazem na zrušené rozhodnutí nestalo toto rozhodnutí součástí rozhodnutí nového.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 s. ř. s., přičemž shledal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Proto postupem dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil s tím, že se s ohledem na charakter vady rozhodnutí nezabýval důvody kasační stížnosti, které ve svém podání uplatnila stěžovatelka, a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle ust. § 110 odst. 2, věty první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

